

mærkninger om det amerikanske udspil, da jeg mener, det ville være godt for debatten – om vi kunne få ministerens umiddelbare vurdering af den slags kriterier.

En kommende optagelse af nye medlemslande skal ske i et tempo og på en måde, så der ikke inden for de enkelte landegrupper vil blive gjort forskel. Det vil tage luft ud af eventuelt konfliktstof, der kan indebære fare for nye regionale konflikter i disse områder. Partnerskab for Fred-aftalen har allerede medvirket til at stabilisere NATO-landenes nærområder med mange gode og positive virkninger. Sådan skal det fortsætte. For Det Konservative Folkeparti er det uhyre vigtigt, at det fremtidige samarbejde i vor del af Europa ikke på noget punkt svækker ryggraden i NATO's nuværende sikkerhedsgaranti, som bl.a. Danmark nyder godt af, og som vi har nydt godt af i så mange år.

Når vi tænker på indbyrdes stridigheder, må vi også erkende, at disse stridigheder jo kan – det har historien vist – inddæmnes, som vi f.eks. så det med Grækenland og Tyrkiet, der blev optaget i 1952. Deres dialog i 42 år er jo sød musik i forhold til kanontordenen i Bosnien-Hercegovina.

I Det Konservative Folkeparti har vi noteret os, at den tyske forbundskansler Kohl i sin åbningstale i går sagde, at optagelsen af østeuropæiske lande i NATO og EU bør ske samtidig og fremskyndes.

Udvidelsen af NATO og De Europæiske Fællesskaber står i en tæt indre sammenhæng også tidsmæssigt, og det synspunkt, som der blev givet udtryk for, og som mange lande i øvrigt også har givet udtryk for, er den konservative folketingsgruppe enig i.

Villy Søvnal (SF):

Efter afslutningen af Anden Verdenskrig står vi med en ny verdensorden; den gamle verdensorden mellem USA og Sovjet er gået i opløsning. Den atomare supermagtskonflikt mellem USA og Sovjet er ganske vist fjernet, men den er blevet erstattet af andre konflikter i Europa, som bl.a. har baggrund i nationalisme og i økonomisk tilbagestående. Demokratiseringsprocessen i Østeuropa har været positiv, men den er samtidig ledsaget af en liberalistisk markedsøkonomi, der har skabt kaos og store sociale spændinger.

Tragedien i Eksjugoslavien er udtryk for en udvikling, hvor økonomiske problemer og en ekstrem nationalisme eksploderer i en ondartet

blanding. Situationen er yderligere forværret af en uigenomtænkt politik fra Vesten. Ikke mindst bidrog den alt for hurtige anerkendelsespolitik til en destabilisering, hvor der ikke var taget højde for de meget komplekse mindretalsproblemer. Og mindretallenes rettigheder blev ikke sikret. Desuden har de mange trusler om militært indgreb givet de stridende parter et håb om en militærløsning, der igen har vanskeliggjort at få dem til forhandlingsbordet, som jo er den eneste realistiske løsning på konflikten. Jeg nævner disse kendsgerninger fra Eksjugoslavien for at minde om, hvor katastrofalt det kan udvikle sig, hvis man på grund af uforstand og manglende tilbundsgående analyse griber ind i et meget komplekst problem uden på forhånd at have begrebet kompleksiteten, uden på forhånd at have fastsat endemålet og uden på forhånd at have overvejet: Hvad er de svære stationer undervejs?

Jeg vil godt drage en parallel til den diskussion om en udvidelse af NATO, som vi på Fremskridtspartiets foranledning har i dag. Det sikre resultat af en hurtig udvidelse af NATO er en styrkelse af de ultrahøjrenationale kræfter i Rusland. Vi tager diskussionen i dag i en situation, hvor mange små bål ulmer i den tidligere Østblok på grund af sammenblandingen af en kolossal social nedtur og en ekstrem nationalisme. Umiddelbart ser det alvorligst ud i Rusland, hvor nationalisten Sjirinovskij ved parlamentsvalget i december 1993 fik overraskende mange stemmer. Det er et år siden. Sjirinovskijs politik er rendyrket imperialistisk, og den har klart fascistiske undertoner. Sjirinovskijs gennembrud har i høj grad sammenhæng med den katastrofale udvikling. Det er en konsekvens af den økonomiske liberalisering.

Det var derfor også katastrofalt, at Vestens reaktion på Sjirinovskijs valgsejr var en fortsættelse og styrkelse af støtten til den bevidstløse liberalisering i stedet for at stille krav og yde hjælp til økonomisk udvikling og til social udvikling til gavn for den brede befolkning.

Det positive, der er sket, er, at det er lykkedes at komme så langt i samarbejdet med Rusland og de europæiske lande, som vi er. Det skal vi faktisk passe på ikke at slå i stykker. Det er vores fælles pligt at overveje disse forhold som baggrund for at handle i den ny europæiske sikkerhedspolitiske situation. Efter sammenbruddet af Warszawapagten er der skabt en radikal ny sikkerhedspolitisk situation i Europa. Det betyder, at det er svært at se behovet for NATO, li-